

Milí čitatelia!

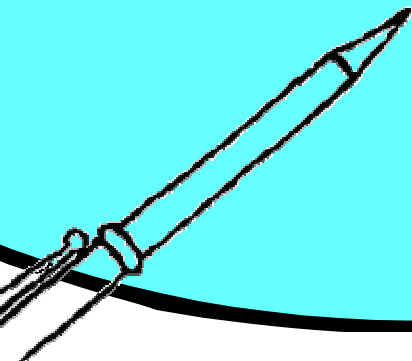
Držíte v ruke prvé číslo literárneho časopisu, ktorý je zostavený z literárnych prác žiakov našich škôl. Galantská knižnica týmto nadväzuje na predchádzajúce aktivity, kedy spolu s organizátormi rôznych literárnych súťaží vydávala zborníky literárnych prác poézie a prózy.

Náš literárny časopis, ktorý bude vychádzať štvrťročne, nenadväzuje na žiadnu súťaž a nie je tematicky limitovaný. Básničky a prozaické práce, ktoré nám deti pošlú, zaradíme do zborníka len na základe kvality. Znamená to, že musia spĺňať požiadavky kladené na poéziu a prózu, že musia byť pôvodné, t.j. originálne a mali by odrážať city, myšlienky, skúsenosť a túžby detí dnešnej doby.

Časopis preto bude plniť úlohu vyhľadávača a objaviteľa talentov. Bude súčasne priestorom pre prvé publikačné aktivity mladých autorov a bude aj akýmsi fórom na vzájomné porovnávanie a spoznávanie sa literárne činných detí.

Knižnice všeobecne považujeme za inštitúcie, ktoré sprostredkujú už napísané práce. Sme radi, keď ľudia a mladí ľudia zvlášť, čítajú. O to krajšie je, keď píšu. Keď podobne ako mnoho autorov kníh, ktoré môžu nájsť v našich policiach sami berú pero a na papier zaznamenávajú svoje pocity. Ak tieto „písачky“ sú dobré, ako cítite, že musíte písať a chcete písať, neodložte svoje básničky a poviedky do zásuvky písacieho stola. Pošlite nám ich! Naša redakčná rada ich ohodnotí a my uverejníme v ďalšom čísle nášho časopisu.

Mnoho dobrých nápadov Vám praje
redakčná rada

MINULOSŤ

Keď bola moja babka malá
na lúkach husi popásala,
kozičky, kravky pásala tiež,
vravela mi, bolo to treba, vieš!
Ja sa dnes na lúky chodím iba hrať
nemusím húsiky popásať, či kravky hnať.

Mária Betyárová
ZŠ Šoporňa

ŠOPORŇA

Šoporňa je krásna dedina,
to už história spomína.
Na jar rozkvitnuté háje
dievčatám tu robia máje.
Krásam našej Šoporne
nevyrovnejú sa ani hviezdy
Európskej Únie.

Zoltán Voroš
ZŠ Šoporňa

SLOVENSKO

Slovensko ja v srdci nosím,
pritom pána Boha prosím,
aby nám dal zdravie, šťastie,
nech vôkol nás všetko rastie.

Dominika Kubányová
ZŠ Šoporňa

MOJE RADOSTI

Čo mám rada?

Keď sneh padá,
v dlani sa mi vločka stráca,
sane brázdia ulice.

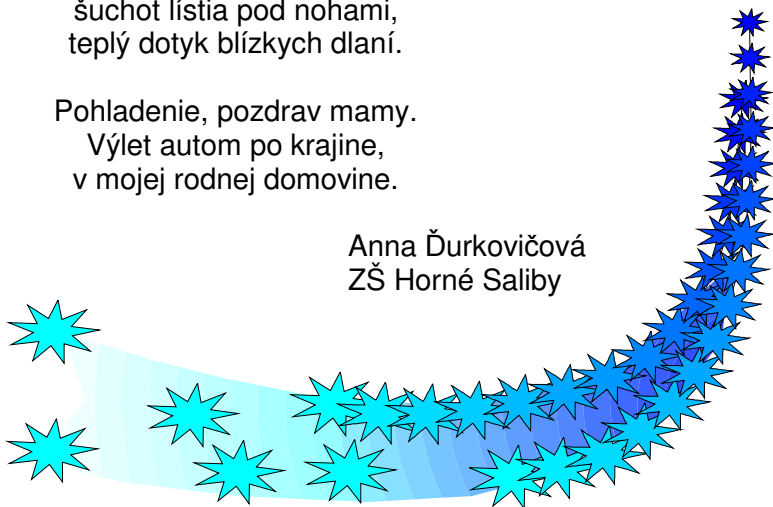
Kvitnúcu jar, zeleň lesa,
keď mi vánok vlasy sčesá,
vtáčiu pieseň na poli.

Keď si letom chodím bosá
a vlašá ma ranná rosa,
slnko vchádza do dverí.

Zlatú jeseň i jej plody,
šuchot lístia pod nohami,
teplý dotyk blízkych dlaní.

Pohladenie, pozdrav mamy.
Výlet autom po krajine,
v mojej rodnej domovine.

Anna Ďurkovičová
ZŠ Horné Saliby

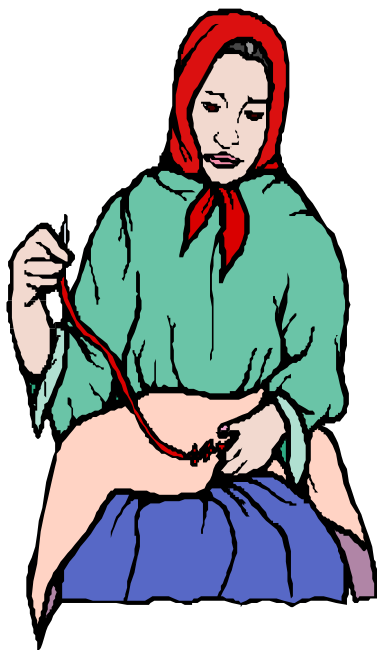

Z UZLIČKA

Listujem v starom albume. Zo zažltnutej fotografie hľadám na mňa milú tvár. Tvár prastarej mamy. Stojí usmiata, trochu strojene, so šatôčkou v ruke. Jemne sa opiera o secesný stolček, možno jediný prepychový kus nábytku, ktorý vlastnil vtedajší fotograf.

Tú šatôčku, prastará mama, tú máme doteraz. Leží uložená v skrinke. Viem, že si ju nosila len vo sviatočné dni a do kostola. Iste si ju mala na sebe, keď si snívala o svojej budúcnosti. Iste si ňou mávala otcovi, keď išiel na front. Určite si sa ňou vyzdobila, keď sa šťastne vrátil domov. Ktovie? tá šatôčka, možno ... Možno si pamätá i tie dolnozemske pesničky, ktoré si vyspevovala svojim deťom, vnúčatám. „Mám ručníček mám, komu že ho dám ...“ Tú pesničku poznám i ja. I mne ju mama spievala. Vyšívaná šatôčka! V tvojom ornamente je skrytá radosť i pestrosť záhradôčky, ktorú starká zrána polievala. Možno si tebou i slzy utierala. Ale nie! Tie určite nechala stekať po tvári na zem, aby ťa ušetrila. Možno pre mňa. Aby tá hodvábná nitôčka, z ktorej si utkaná, ma spájala s ľúbivou uspávkou, ľudovou rozprávkou, veselou pesničkou.

Aha! Urobím si na nej uzlík. Aby som na ten prameň ľúbozvučného jazyka nezabudla.

Anna Ďurkovičová
ZŠ Horné Saliby

NEVŠEDNÁ LÁSKA

Keď si protón s elektrónom
dali rande,
vznikla z toho elektrina –
povedané v srande!
Odvtedy sa spolu vlečú,
cez vodiče spolu tečú!
Od mínusu k plusu,
od plusu k mínusu.
Otočte sa prosím,
nech si dajú pusú!

Juraj Ondruška
ZŠ Horné Saliby

DOMČEK

Mal som veľký sen,
byť na strome len.
Lenže vyliezť vysoko,
nedalo sa hocako.

Zmajstroval som rebrík veľký,
naháňal ma psíček Bodrík.
A ja z domu na strome,
rehocem sa potvore.

Vtáci pri mne spievajú,
mačky na nich číhajú.
A ja hore na dome,
ticho driemem na strome.

Samuel Práznovský
ZŠ Pata

KLEBETNÝ AUTOBUS

(moderná rozprávka)

Bol raz jeden autobus, ktorý nazývali takto: Klebetný autobus. V tomto autobuse sa naučili deti rozprávať, dospelí klebetiť.

Jedného dňa rozprávala pani Pecná pani Štrbavej veľmi zvláštnu vec. „Viete pani Štrbavá“, zdôverovala sa pani Pecná, „mne sa veľmi páči pán Citlivka“. Pán Citlivka bol veľmi dobrý muž, no na pohľad – citlivka! „Fíha, to je zvláštna, veľmi zvláštna vec! A naozaj to nikomu nepoviem!“ Ale pani Pecná urobila veľkú chybu. Rozhodne túto klebetu nemala povedať v Klebetnom autobuse! A prečo? Predsa preto, lebo ich počula pani Vtieravá. Nuž, a čo vyparatila pani Vtieravá?! Vytlačila letáky, v ktorých stálo toto:

Pani Pecná by sa chcela vydať za pána Citlivku!

Letáky sa dostali do celého mesta. A keďže celé mesto cestovalo Klebetným autobusom, dozvedeli sa to všetci! Pán Citlivka bol veľmi prekvapený, že pani Pecná má oň záujem. Ale pani Peknej sa to ani trochu nepáčilo. A z Klebetného autobusu sa stal Nemý autobus!

V tomto Nemom autobuse sa deti nenaucia rozprávať a dospelí klebetiť.

Petronela Heráková,
ZŠ Pata

VIETOR

Vietor fúka sem a tam,
ja ho aj tak rada mám.
Je chladný a studený,
občas je aj lakomý.

Po svete si letí, letí,
pofukuje aj na deti.
Pani Jeseň rada je,
že jej listy zhadzuje.

Pri šarkanoch motá sa,
na hojdačke hojdá sa.
Veď je jeseň – jeho čas,
ďaleko je ešte mráz.

Veronika Delinčáková,
ZŠ P.O.Hviezdoslava SEREĎ

MODRÉ Z NEBA

Modré z neba chceme,
pritom neplačeme.
Iní modré z neba majú,
slzy z očí im padajú.

Vždy som modré z neba mala.
Čo to je? Že nie som sama.
Že mám otca, mamičku,
bračeka aj sestričku.

Svoju lásku chcem im dať,
pri sebe ich navždy chcem mať.
Oni sú tým modrým z neba,
viac mi k šťastiu nie je treba.

Veronika Delinčáková
ZŠ P.O.Hviezdoslava Sered'

RODÁK Z GALANTY

Veríte či nie, ale naša škola v tomto roku oslavuje päťdesiatku.

„Aká škoda“, smúti môj starký, „že sa toho nedožil môj najlepší kamarát, boli by sme na oslave zaspievali obaja. Veď sme spolu v jej laviciach drali nohavice.“

Vrátil sa do detských čias a spomínal. Jeho kamarátom sa stal tmavovlasý chlapec so šibalskými hnedými očami. Obidvaja od mlada milovali hudbu. Tá si ich načisto podmanila, získala ich srdcia. Zostali jej verní po celý život.

Nitka priateľstva sa medzi nimi nepretrhla ani vtedy, keď sa ako trinásťročný presťahoval do rodiska svojho otca, do Jelenca. Keď mal osemnásť rokov, prihlásil sa do súťaže mladých interpretov Slovenska „Zlatá črievička“ v Partizánskom. Jeho spevácke kvality si všimli hudobníci zo skupiny Braňa Hronca. Začal s nimi spolupracovať.

Prenádherným hlasom, veľkým talentom sa rýchlo dostal do povedomia širokej verejnosti. Jeden úspech vystriedal druhý. Úspechy prichádzali z Francúzska, Tokia, Budapešti, ba obdivovali ho aj v bývalom Sovietskom zväze. Som rada, že sčasti patrí i do našej rodiny. Prezradím Vám, že je krstným otcom môjho strýka Adriána. Zo skladieb, ktoré naspieval, rada počúvam Matkinu tvár. Poznáte ju? Priblížim vám niekoľko veršov.

„Keď sám v tme chodím,
hrám s ozvenou hviezd,
tá tvár láskavá,
je svetlo tých ciest.“

Tá tvár večne býva láskavá,
s ňou nie som viac sám, viac sám.“

Spieva ju nežne, s hlbokým citom. Mamička bola asi najdrahšou bytosťou v jeho živote. Deduško o ňom tvrdí: „Karol Duchoň bol nielen dobrým spevákom, ale aj dobrým a ľúbiacim človekom.“

Carmen Virágová
ZŠ Štefánikova ul. Galanta

NEBOJSA

Dávno-pradávnou uprostred úrodných polí vyrástol kaštieľ. Vôkol neho čupeli domččky s maličkými okienkami. Žilo v nich služobníctvo a poddaní, ktorí pracovali na okolitých poliach.

Každý rok po zbere úrody zemepán pripravil hostinu. Pozývali na ňu urodzených z celého okolia. A z kaštieľa sa dva – tri dni ozývala hudba a smiech. Na jednu oslavu zavítala i dcéra zemepána zo susedného panstva. Všetkých prítomných očarila svojou krásou, múdrosťou a vyberanými spôsobmi. O jej srdce sa uchádzali dvaja šľachtici. Margaréta sa nevedela rozhodnúť. Dvaja mladí urodzení sa rozhodli pre súboj. „Stretneme sa pri východe slnka. Víťaz môže požiadať Margarétu o ruku,“ navrhol Ľudovít.

Na úsvite stál Ľudovít so svojimi sekundantmi a množstvom zvedavcov na určenom mieste. Dlho – predlho čakal dav ľudí na Leopolda. Neprichádzal.

Po dlhom čakaní sa objavila zástava s nápisom: „Neboj sa!“

Ľudia začali prevolávať: „Pod, neboj sa!“

Zbabelý Leopold vzal nohy na plecía a už ho nebolo. Osadu pomenovali Nebojsa.

Nikola Míková
ZŠ Štefánikova ul.Galanta

MAŤ TAK PRIATEĽA

Mať tak priateľa, ktorý by sa dažďu smial.
Pri ňom by všetko sladké bolo.
Priateľa, s ktorým by smiech bol nekonečný
a radosť zo života večná.
Ležať s ním v tráve a vymýšľať svetové príbehy,
utekať, a nevedieť kam.
Stačil by nám pocit slobody
a viera v nesmrteľné okamihy.
V noci sa najesť čokoládou a cez deň životom.
Spolu by sme boli energia,
ktorá je vzácnejšia než zlato.
Boli by sme spolu, a to by stálo za to!

Linda Stopková
ZŠ sídl. SNP Galanta

RODEO NA PRINCOVI

V lete sme navštívili farmu Humanita. V areáli, hneď za prvou ohradou, si spokojne pobehovali poníky. Mám ich rada. Sú múdre, inteligentné.

Do oka mi padol poník menom Princ. Chudáčik, celý bol veľmi zaprášený. Lutovala som ho „Vyčistím ho!“ pomyslela som si. Majiteľ farmy súhlasil.

Zo sedliarne som vzala čistiace potreby, ohlávku aj s vodidlom. Smelo som vykročila až do tesnej blízkosti Princa. A tu zrazu! Za mojím chrbtom nespokojne, nazúrene zaľkala Rebeka. Zľakla som sa. Zostala som stáť ako prikovaná, ale neodradilo ma to. Opatrne som sa priblížila k nemu, nasadila ohlávku a odvieďla ho čo najďalej.

O chvíľu sa po okolí rozplývali mračná prachu. Pánabeka! Jeho srst' zostala ako najjemnejší hodváb, slnečné lúče zvyrazňovali jeho nádherný zlatožltý odtieň.

Vysadla som naňho a začala ho popchýnať. Rozkráčať sa. Chcela som, aby uháňal, nuž som ho častejšie poháňala. Z mierneho kroku prešiel do cvalu. Nielenže cválal, ale i zadkom vyhadzoval, ba dokonca sa staval na zadné nohy! Hotové rodeo! premkol ma strach. Neudržala som sa a báb, ocitla som sa v prachu.

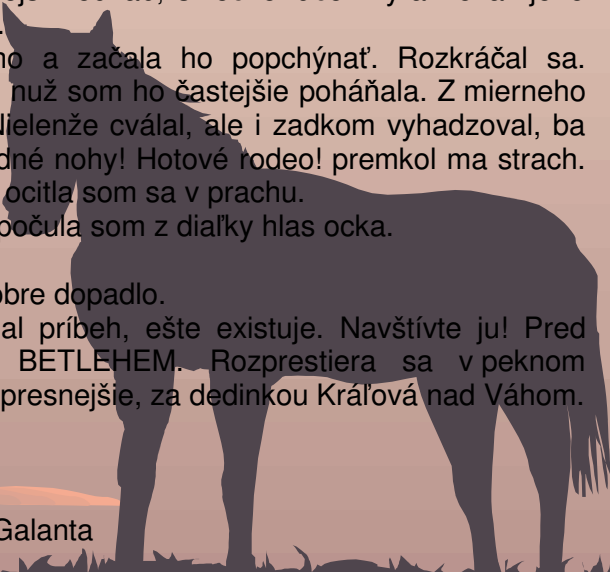
„Nič sa ti nestalo?“ počula som z diaľky hlas ocka.

„Nie, nič!“

Našťastie všetko dobre dopadlo.

Farma, kde sa udial príbeh, ešte existuje. Navštívte ju! Pred vianocami uvidíte živý BETLEHEM. Rozprestiera sa v peknom prostredí neďaleko Šale, presnejšie, za dedinkou Kráľová nad Váhom.

Zuzana Klačanská
ZŠ Štefánikova ul. Galanta

ŠÁRD

Volám sa Števo a mám desať rokov. Bývam v Galante. Veľmi rád sa bicyklujem. V lete často oddychujem pri rybníku Šárd. Je to i miesto stretnutia mladých ľudí. Na začiatku leta sa pri Šárde objavujú snehobiele labute. Ste zvedaví, ako vznikol názov rybníka?

Kedysi – bolo to už veľmi – veľmi dávno, v Galante panoval mocný gróf Dráš. Vládcovou záľubou bol lov rýb. Ale v Galante, ani v jej okolí, nebol rybník. Rozhodol sa postaviť svoj vlastný. Div – divúci, zakrátko ho založili, ale nemal svoje meno. Dal zavolať svojich najmúdrejších radcov. Rozmýšľali týždeň – dva, ale nič nevyhútali. A tak jeho sluhovia na príkaz grófa vyhlásili ľudu: „Kto vymyslí najkrajší názov, dostane sto zlatých dukátov!

Prichádzali starí i mladí, bohatí i chudobní, ale ani jeden názov sa mu nepozdával. Raz do kaštieľa zavítal jednoduchý mládenec. „Vymyslel som názov pre váš rybník. Mohol by sa volať Šárd,“ navrhol šuhaj.

„Ako si prišiel k tomu názvu?“

„Vy sa voláte Dráš a keď si prečítate, Najjasnejšia Výsosť, vaše priezvisko odzadu, je to Šárd.“

Urodzenému sa názov zapáčil, vyplatil mu sľúbenú odmenu. A odvtedy sa rybník v Galante volá Šárd.

A pán Dráš dal postaviť aj hať, aby voda bola čistulinká a rybám sa darilo. Tá hať tam stojí dodnes.

Ak si chcete pochutnať na rybách zo Šárdu, prídte do Galanty.

Štefan Póša
ZŠ Štefánikova ul. Galanta

ZACHRÁNILA SOM TOBIASA

Všetko sa to začalo v piatok. Ponáhľala som sa do jazykovej školy. Znenazdajky ku mne pribehol hnedý pes. Mal hnedé hravé oči a chvostík vytočený dohora. Bol chudý ako vyžla. Ba dokonca aj rebrá mu trčali. Veselo okolo mňa poskakoval, krútil chvostíkom sem-tam a radostne zaštekal. Zohla som sa a prihovorila sa mu: „Ahoj! A ty tu čo robíš?“ Uprene hľadel na mňa hnedými okálmi. Pohládila som ho po hlave. Vykročila som a on so mnou. Odprevadil ma až k akadémii vzdelávania. Tam sme sa museli rozlúčiť. Nevidela som ho asi tri týždne. V jeden deň mi

moja priateľka Simonka oznámila, že podobného psa videla v záchytnej stanici. Útulok v Galante má jednu nevýhodu. Pes, ktorý sa tam ocitne, môže tu zostať iba štyri týždne. Ak si preňho nepríde majiteľ, utratia ho. Či je to šteňa, či dospelý pes. Išli sme sa tam pozrieť. A naozaj! Bol to on! Ujo nám povedal, že ho nazvali Tobias a je tu asi tri týždne. Prezradil, že o týždeň ho utratia. Bolo to hrozné! Iba pár minút mne a Tobiasovi stačilo, aby sme sa spriatelili a teraz o týždeň ho utratia! Tri dni som bola z toho smutná. Nabrala som silu. Rozhodla som sa konať. Musím ho stoj čo stoj zachrániť. Musím nájsť nejakého človeka, čo si ho vezme. Keďže som mala na to iba štyri dni, nebolo čas na podávanie inzerátov. K nám do bytu som ho nemohla priviesť, lebo chovám zajačika. Opýtala som sa Simonky, Dva dni som čakala na odpoveď. Vezmú si ho? Áno či nie? V piatok mi zatelefonovala: Zajtra pôjdeme preňho. Ak chceš, môžeš ísť s nami. Stretneme sa o pol desiatej ráno.“ Súhlasila som.

Teraz Tobias býva v rodinnom dome vo Veľkej Mači. Vo veľkej záhrade sa môže do sýtosti vyšantiť. Už nie je ani chudý. Chodím ho navštevovať. Je mu tam veľmi dobre.

Zuzana Klačanská
ZŠ Štefánikova ul. Galanta

LOLA

U nás v triede bola Lola,
nebavila ju moc škola.
Ráno vstane z postele,
a už kričí – je mi zle.

Pri škole už zasa dumá,
ako by sa mohla uliať.
Po škole hneď domov beží,
pri telke už zase leží.

Knihy idú bokom,
naučím sa potom.
Keď prídu na rad jazyky,
hneď berie do úst zlé zvyky.

Jeden ročník prepadla,
do druhej triedy zapadla.
Na lajdáctvo doplatila,
draho za to zaplatila.

Naša Lola prišla na to,
že učenie je nad zlato.

Karina Deáková
ZŠ SNP Galanta

VEVERIČKA ADELKA

Veverička Adelka žila v lese spolu s ostatnými zvieratkami. Dni boli pre ňu jednotvárne, a tak sa rozhodla usporiadať športové hry.

Adelka pozvala všetky zvieratká z blízkeho aj širokého okolia. Všetci boli jej nápadom nadšení. Prichádzali v húfoch na lesnú lúku. Dupočul sa o tom aj Macko Šmatloško. Tiež nechcel chýbať na tomto podujatí, nuž sa rozbehol za ostatnými.

Nie nadarmo ho volali Šmatloško. Potkýnal sa, zakopával a ťažko fučiac, každú chvíľu padal na nos. Uvidel Adelku a od radosti fujazdil k nej. Keď bol už – už pri nej, potkol sa o vlastnú nohu a celou váhou capol na Adelku.

„Och! Prepáč, Adelka, nechcel som“, ospravedlňoval sa Macko. „Vyrzil si mi zub, teraz musím ísť k zubárovi – netopierovi.“ Adelka plakala, lebo sa veľmi bála zubára. No nakoniec sa osmelila. Ani to nebolo také hrozné u zubára. Netopier ošetril boľavé miesto, predpísal liečivé byliny a Adelka odišla spokojná.

Mackovi po čase odpustila a prehovorila ho, aby trénoval. Odvtedy sa už toľko nepotkýna. Macko je usilovný a nabudúce športové hry určite všetky vyhrá.

Barbora Nagyová
ZŠ SNP Galanta

ZVÍTAZILO PRIATEĽSTVO

Jedného krásneho slnečného dňa sa na dvore pred domom stretli kamaráti Jožko, Ferko, Paľka a ešte mnohí iní chlapci z ulice.

Veľmi sa nudili. Zrazu Paľka niečo napadlo. Čo keby usporiadali preteky v cyklistike? S tým súhlasili aj ostatní chlapci.

- Dobrý nápad! –pochválil ho Jožko.

Chlapci na chodníkoch v meste vyznačili dlhú trať. Potom sa všetci chlapci pripravili na štart.

- Pripraviť sa, pozor, štart! – zaznel rozhodcov hlas a chlapci vyštartovali. Uf, preteky už trvali hodnú chvíľu, už prví jednotlivci prejazdili hádam polovicu trate, ale víťaz ešte stále nebol jasný. – Jožko vedie! Nie, prvý je Ferko! Víťazí Jožko..., - zneli hlasy divákov, ktorí zatiaľ prišli na sídlisko. Chlapci sa ešte dlho predbiehali.

Jožko však tieto preteky bral ako hru, ale Ferko ako boj o svoju česť. Cieľ už nie je ďaleko.

-Kto vyhrá? – pýtali sa jeden druhého. Zrazu Ferko, ktorý preteky bral naozaj vážne, sa priblížil k Jožkovi natoľko, že ho zhodil z bicykla, a to, verte – neverte, urobil schválne. Stalo sa to však za chrbtom rozhodcu, a preto bol diskvalifikovaný Jožko. A ako keby to nestačilo, previezli ho do nemocnice, a tam sa zistilo, že Jožkova ruka je zlomená. Nakoniec preteky vyhral Ferko, aj keď mal veľkú nádej aj Peter, ktorý ho dohonil pri cieľi. Na Ferka však nestačil. Ferko – ako víťaz, dostal veniec na krk a sklenený pohár, ktorý pre víťaza priniesla Hanička. Keď sa však o Jožkovej ruke Ferko dozvedel, veľmi ho to mrzelo. Ani so svojím víťazstvom nebol spokojný, lebo ako vie len on, Jožko, a teraz aj vy, nebolo čestné. Dlhو rozmýšľal, ako by svoj čin, ktorý už dávno oľutoval, mohol napraviť.

Napokon Ferko vzal víťazný veniec i pohár od Haničky a takto sa vybral k Jožkovi domov. Dvere mu otvoril on a povedal mu, že to už je dávno a má to odpustené. Ferko Jožkovi odovzdal pohár i veniec so slovami: - Jožko, toto malo patriť tebe, odpusť mi môj čin. Je mi to ľúto.

Jožko Ferka pozval dovnútra, nech sa s ním aspoň trochu pohrá s autičkami. Keď už večer Ferko odchádzal, takto vravel: -Ďakujem ti Jožko, že si mi odpustil. Dnes som sa cítil veľmi dobre. Ak chceš, môžeme si dnešné popoludnie zopakovať aj u nás doma.

Ferko svoje činy oľutoval a od tejto nešťastnej príhody je s Jožkom veľmi dobrý kamarát. No, ešte uvidíme, koľko priateľov si nájde takýmto spôsobom ...

Jana Galbavá
ZŠ SNP Galanta

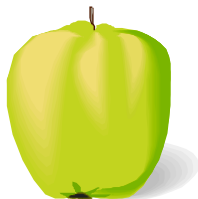

CELKOM OBYČAJNÝ ČLOVEK

Na ulici stál smutný ujo. Stretávam ho každý deň. „To je „bezdomovec,“ pošepkal mi kamarát. „Daj si pred ním pozor! Je to čudák!“

Doma som o tom hovoril s maminou. Toho uja poznala. Porozprávala mi rozprávku. Bola v nej veľká záhrada. V nej rástla vysoká jablň s chutnými jablkami. Len jedno bolo iné. Bývala v ňom rodina červíka Jonatána. Mal dve detičky. Stále bývali hladné. Ich rodičia iba jedli, pili a o nič iné sa nestarali. Až napokon celé jablčko zjedli. Chceli sa rýchlo presťahovať, ale všetky jablká boli obsadené. Rodina červíka Jonatána už nemala kde bývať. A tak stratili to najcennejšie, rodinu a domov. Rozliezli sa po záhrade. Viac sa nestretli.

Rozprávka sa mi páčila a ja som pochopil, že ten bezdomovec je celkom obyčajný človek. Pritúlil som sa k mamine. Ako dobre, že my sme naozaj rodina!

Miroslav Chovanec,
ZŠ SNP Galanta

MOJE VYZNANIE

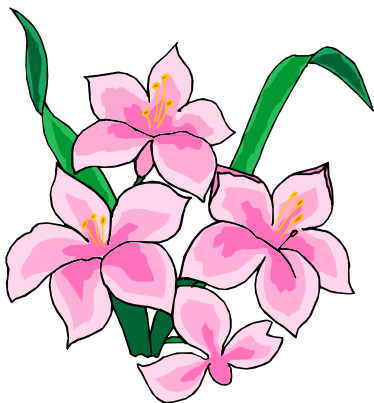
Slovenčina – vieš, že máš tie najkrajšie slová?

Vari nie sú krásne ako dúha malinová?

Slovenčina – máš i také slabiky,
čo sú krajšie než sestrine bábiky.

Páčia sa mi na vode plávajúce lekná,
Slovenčina moja – aj ty si taká pekná!

Mário Heršel
ZŠ J. A. Komenského

DOBRODRUŽSTVO S PIPI

Mirka zatvorila svoju obľúbenú knihu Pipi Dlhá Pančucha, zhasla svetlo a želala si, aby už bolo ráno. Zdalo sa jej, že niekto povedal dobrú noc. V izbe však nikto nebol. Od vzrušenia nevedela zaspáť. Na druhý deň mala narodeniny. Jej spánok zrazu prerušil nepriateľský budík. Rozbehla sa do kuchyne. Na stole ju čakali raňajky, obálka a lístok. Na ňom stálo: „Všetko najlepšie k narodeninám Ti prajú otec a mama! Kúp si darčeky, my dnes prídeme neskoro. Obed a večeru si zohrej!“

Zvedavo otvorila obálku a vybrala 1000 korún. Sklamaná vošla do svojej izby. Na posteli sedela jej najvernejšia priateľka Pipi. Jej pehavý noštek pripomínal grahamový rohlík.

-Čo si taká smutná?

Mirka sa jej zdôverila.

-S tým musíme niečo urobiť. – povedala Pipi. – Takto to ďalej nepôjde, dnes nepôjdeš do školy.

-Naši ma zabijú!

-Radšej byť mŕtvy ako neviditeľný.

Toto rozhodlo. Vydali sa za dobrodružstvami. Najprv vošli do cukrárne. Mirka si objednala 2 poháre zmrzliny.

-Pre koho je ten druhý? – spýtala sa predavačka.

-Pre moju kamarátku – ukázala na prázdnu stoličku, na ktorej sa škerila Pipi.

Predavačka sa čudovala, ale priniesla tie dva poháre.

Vyšli z cukrárne. Na chodníku postával bezdomovec. Mirka mu strčila 100 korún. Ten sa začudovane díval, ale dievčat už tam nebolo.

-Musím s tebou niečo urobiť, veď vyzeráš neviditeľná, - povedala Pipi. – Vieš čo, ideme do kaderníctva.

Kadernička sa spýtala: - Čo si želáte?

-Ostrihať, prefarbiť na ryšavo, ako má moja priateľka. – Pipi na vedľajšej stoličke hompálala nohami. Mirka zaplatila a vyšli na ulicu. Ľudia sa začali na ňu čudne pozeráť. Pipi jej povedala: -vidíš, už to začína fungovať.

Potom sa vybrali do ZOO. Obdivovali tigra, slony, medvede, až prišli k opiciam. Pipi začala vydávať rôzne zvuky. Jedna opička jej niečo pošepla do ucha. Mirka sa jej opýtala: -Čo ti šepkala?

Pipi jej to prezradila: - Praje ti všetko najlepšie k narodeninám!

-Predsa na mňa niekto nezabudol!

Potom išli na kolotoče. Mirka vždy kupovala dva lístky. Keď minuli všetky peniaze, vrátili sa domov. Aké však bolo ich prekvapenie, keď doma našli mamu.

-Kde si bola? Prečo si nebola v škole? Volala mi učiteľka, čo sa ti stalo? Čo si si urobila s vlasmi?

-Bola som celý deň s priateľkou a mala som pekný narodeninový deň.

-Ako sa volá tvoja priateľka?

-Tú nepoznáš! – odvrkla Mirka a odišla do svojej izby.

V ten večer sa mama s otcom do noci rozprávali o svojej dcére. Ráno čakali Mirku nielen raňajky, ale aj mama.

-Dnes prídem z práce skôr a pôjdeme do kina na Harryho Pottera.

• Mirka odišla s úsmevom a nadšením do svojej izby. Tam ju čakala Pipi.

-No, myslím, že ma už nebudeš potrebovať! Idem o ulicu ďalej, tam ma potrebuje iné dievča.

Odvtedy Mirka spávala s knihou v náručí.

Lucia Stopková
ZŠ SNP Galanta

DOMOV

Poznám jednu maličkú krajinu v srdci Európy. V tej krajine je mesto, v tom meste ulica, na tej ulici dom a v tom dome – môj domov.

Domov je kúsok sveta, ktorý má každý sám pre seba. Vtom svete robí prvé kroky, prvý krát povie „mama“, nakreslí prvé slniečko a urobí prvý kotrmelec.

V tom svete stretne prvú lásku a nájde si prvý strieborný vlas. Ten kúsok sveta hľadá každý z nás, keď srdce krváca, či oči žiaria šťastím. Hľadáme ho, keď slnko páli, aj keď štípe mráz. Ten kúsok sveta je plný krás. Je tu pre mňa i pre každého z nás.

Monika Bašová
ZŠ J. A. Komenského Sereď

DVIERKA NÁŠHO VZDELANIA

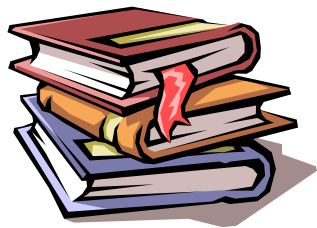
Hľadám čriepky poznania,
Zrkadlo dvierok nášho vzdelania.
Hľadám prvé písmenká v šlabikári.
Nájdem ich v objatí našej školy.

Objíma nás hlas učiteľky,
ktorá pred tabuľou s knihou stojí ako vánok mäkký.
Ukladáme myšlienku k myšlienke – koniec hodiny.
Škola – osláv o chvíľu šťastnú svoje narodeniny!

Radosť začiatkov a slobody srší z hrudí nadšených.
Chod' – spoznaj taje, zákony,
daj silu vedomostí budúcich!
Na lavici v dlaniach pero, príklad nedoriešený i riadky kníh.
Otvor krídla a ako motýľ' vzlietni svoj mladý život bez hraníc!

Sme hrdí na náš dom, vždy a denne, znova,
chceme vyspievať – toto je naša škola!

Patricia Nguyenová
ZŠ Komenského Sereď

ZDROJ RADOSTI V NAŠEJ RODINE

Najväčšou radosťou pre mňa je mamička,
jej úsmev sa preniesie i na moje líčka.
Pofúka mi boľavé koleno, uvarí dobrotu,
v jej blízkosti necítim samotu.

Zvedavých otázok nemávam nikdy málo,
ocko na všetky odpovie mi zaraz hravo.
Radosť vždy mi veľmi veľkú urobí,
keď ma po peknej prírode povodí.

Komu patrí polovica izbičky?
je to posteľ i veci mojej sestričky.
Sem – tam sa i pohádame,
no hneď sa aj udobríme.

Starecké ruky hladia moje krátke vlásky,
sú to ruky babky a dedka plné lásky.
Niektorým ľuďom k radosťi stačí málo,
len aby slniečko bez prestávky hrialo.

K mojej veľkej radosťi – možno to neviete,
Patrí mier a láska všetkých ľudí na svete.

Adam Suhay
ZŠ Komenského Sereď

